

Rostislav Opršal

Narozen v roce letu majora Gagarina na Vsetíně uprostřed va-
lašských kopců, vystudoval chemickou průmyslovku v Ostravě
a VŠCHT v Praze, místo chemie jej ale zakrátko začaly živit po-
čítačové informační systémy a kopce vyměnil za polabskou rovinu
a Hradec Králové. Pobyt ve světě digitálním si kompenzuje krom
jiného hraním si s rodným jazykem v řeči vázané více i méně. První
věci publikoval v Divokém víně, kterému zůstává a zůstane věrný
i vděčný. Občasné jsou publikace v dalších časopisech, účast v ně-
kterých almanaších, podařilo se mu zatím vydat dvě básnické sbírky
– *Malá noční kasace* (2016) a *Až se narodíš* (2020). Poezie je pro něj
hrou, vášní i pokornou službou naší paní kněžně, jak češtinu nazval
Pavel Eisner.

Jsem

Je dochvilný
říkají ti, co mě znají

Hodinky mi jdou přesně
ale básně se mi předbíhají

Báseň za jednu čárku na pivním tácku

(pro Václava Hraběte)

O útesy tramvajových zastávek
rozbíjí se příboj města
poselství třetí sudičky
s deštěm stéká do řeky
odbíjí šestá
na prahu všednosti
odložím převleky pro dnešní den,
zítřejší týden,
milostné století

Ne tohle se nám nezdá
naše hry dospělých nevhodné pro děti
uhranutá objetí
a mušle světla
kde na dně černá perla je
Slyšíš tikání šarlatových vteřin
v přesýpacích hodinách?

To zubatá bába z orloje
vynáší do štychu srdcového kluka
básník v modrém má bluesové eso v rukávu
a píše báseň o pravdě
kterou držel v rukách

Vltava se batolí na splavu
myšlenka se v hlavě opeří
po třetím rumu má první předporodní stah
Velký rum pro malou oslavu!

Protože krása, když něco na svět přichází
je silnější než strach...

To jen Smrt je nepřítulné zvíře
za uchem má frajerskou kytku blínu
a do sklenky si kape cín
zatímco kosti válí na márách

Jenže stará pravda starých vín
říká:

Život to je horká krev

A kdo ji má
ten může krvácet
a lépe je umřít nežli kastrace
Kdo ví
možná v konci všeho v dobré víře
někdo prohlásí tě za kacíře

A někdo jiný
nepřihodí hlínu
ale hvězdu na rakev

Patnáctiletý kapitán

Už sto let spí Jules Verne
na hřbitově La Madeleine
v krásném městě Amiens

Robur Dobyvateľ sto let létá
a všem klukům světa
Albatros nosí snění génia

jako Nemo pod mořem
mám i já svou vlastní zem
a knihy jsou k ní dveře
dokořán

stále tajuplným ostrovem
je postel kde
usnu a znovu jsem
patnáctiletý kapitán

Boty po Sysifovi

Patří mezi dědičné tresty
že kameny hloupostí odvalujeme
z cesty

vstávat v pět do práce
znova a znova
šichta Sysifova

za vraty v mrazu iluze tuhnou v bláto
krev na pot se láme
myšlenky kamení si v kámen

tu zkušenost
nevyčteš z nějakých novin
dětem nevysvětlíš

proč nosíme stejný kříž
v botách po Sysifovi

E-mail pro Františka Gellnera

Nekorektní verše vrčels pod knírem
ani dnes nešustíš papírem
na tvou nebeskou anarchii poezie
hlídanou ožralým polírem
každý básník, hladový čokl vyje

Svémi verši můžem občurávat její rohy
do lihu máčet svoje talenty a vlohy ale
tvůj Mefisto za rohem si číhá
v ruce drží černé trumfy pochyb
pro každou věčnou pravdu aspoň jedna černá piha

Někdy se ptám, co já. Gorila bez portfeje?
Zbloudilý vláček dětství bez koleje?
Staré iluze a touhy si kdesi zdechly
proč brečet že jsem
velbloud co netrefí ucho svojí jehly

I na vzteklé hafany v konci sedne prach
tak co zbývá v tomhle světě, ach
snad jen více alkoholu do žil
až zabouříme si v krotkých kavárnách
zaškrtní nás límečky konfekčních košil

Černé fazole

Co jsme nečekali
už překročilo práh

náš čas
už nemá čas

do černých fazolí
schováváme strach

Bylo nebylo

Všechno vzala
samá voda
samá voda
povodně času jako smrt
berou všechno

tvé stehno
Da Capo al Coda
tři tečky a dost

škoda

Rodiče

Dívají se zpovzdálí

ti kteří nám chybí
ti kteří už jen bývali

ona už mě nepolíbí
on nepodá dlaň
co hrubě drhne

zaplacená daň
pod víčky vlhne
teď už nesplnitelnými sliby:

My
co jsme živí
teď už budem hodní

Nuselské bluesnění

Ptáci, čest!

Z mostu do Nuslí
i dnes
padá smutek zbytečnosti
marných gest

Andělé voní

Andělé voní po Chanel číslo pět
prý
a ty jsi ještě dořekla:

kdo tomu nechce věřit
je nezbedný

a patří do pekla

Slečno, kdybyste

Slečno, ach, kdybyste poznala
širokorozchodného Nezvala
do ouška šeptal by vám svoji Manonu

Širozáběrní básníci dnes ale nejsou v kurzu
ti dnešní honí nejvychrtlejší múzu
v existenciálním módním rajónu

(Ještě? Už?)

Pěstním klínem
zaklínám slova
kterými kameníme
my, prekambriální trilobiti
z paneláků

Ještě v sobě máme kosti ryb
ještě nám neodpadly šupiny plazů
ale už nám zakrněla křídla ptáků

Obyčejní

V šestém patře
za oknem v kleci poskakuje andulka
obyčejný panelák
obyčejná andulka
obyčejní lidé
zahrnutí
sečtení v tabulkách
žijí svůj život
s klidem
někdy propad do ztráty

někdy drobné zisky
svět v normálu

na okně zčervenaly muškáty
a zatímco pomalu
v televizi kluše festival reklam
někde za rohem je možná hořící keř
nebo mříž kanálu
pod kterou Dante zvedá
klepadlo pekla

Chvíle mezi Skácelem a večerem

Opíráme se o utišenou krajinu
a pijeme vmlčené víno

mezi dvěma slaměnými časy
postonáváme po lidech

slunko do sklenky schovalo
svítivý kamínek

vyplašené koně v nás
svírá mokry dech

Kámen nůžky papír

Nůžky ustrihnou papír
kámen ztupí nůžky
ruka popíše papír
papír zabalí kámen
ruka hodí kámen
nůžky přestřihnou nit
sudička položí nůžky

ruka na stůl dá papír
dál už vývoj podobný je.

Nůžky ustříhnou papír...

... tak rozmarně a sladce
plyne naše historie...

Zub času

Zub času je někdy řezák,
jindy stolička
či zub třeňový
někdy zatne jako špičák

vždy to trochu zabolí

Porucha v přímém přenosu

(Monoskop)

Omluvte poruchu ve vaší naději

Kolumbus v kolumbáriu
svoje vejce na hniličku jí
řadový voják absurdního absolutna
češe si tenký vlas
šeptá mi tichý hlas
pravda je k nesnesení nudná
lež je tak svůdná

Na talíři
ostnatě zdrátovaný čas
hořce chutná

Zbývá krabička poslední záchrany
cítím se
dobře v ní

Do pastičky chycená myš
dobré naděje
umírá jako poslední

Bod ve vesmíru

Kolik je lidí
co ze svatby v Káni Galilejské
pamatují jenom spousty vína

Vše se houpe
není čeho se zachytit
co se týče mě – vidím to jinak

Když mně dáte pevný bod
pohnu s vesmírem

... to teprv bude psina!

Ztracený houslový klíček

Odkudsi z hlubiny housle vážou
copy vzduchu do smuténky
že zlá milá opustila
do srdénka rezavé hřeby tloukla
z poslední sklenky víno slila
bez potřeby
žízně pila

Ptáček na borovici k tomu zpívá:
... krásná byla, ošidila...
husličky hrají

láska se stmívá

Báseň v původním znění s titulky

Slova se mi vzpříčila
na cestě mezi světy

<zmatený jsem zmlknul vprostřed věty>

Hledám k tvému srdci
zase volný přístup

<mám přenášení hor v živnostenském listu>

Komu není pomoci
k tomu nechod' pro radu

<u slepého... – zbytek ztracen v překladu>

Až se narodíš

Až se narodíš
Až ti naroste první zub
nebo možná spíš
Až řekneš první slova
Až přestaneš sedat na nočník
Až ten první zub si půjdeš schovat
Až přečteš poprvé Ema má mámu

Až dostaneš první pusu
protože jsi válečník a
nebojíš se šrámů
Až dáš první pusu a už ne z musu
Až ti dají zbrusu novou občanku
Až se staneš zletilým
a už nalejou ti do džbánu
Až vychodíš poslední školu
Až půjdeš napoprvé do práce
Až první zeď neprorazí tvoje hlava
Až ji potkáš
a to bude ta pravá
Až začnete žít prostě spolu
Až se oženíš
a už bez legrace
Až si vezmeš první hypotéku
Až ji poprvé podvedeš
a vytočíš ji k vzteku
Až tě ona poprvé podvede
a ty vyletíš z kůže
Až budete mít spolu dítě
Až postavíš dům a zasadíš strom
a budeš úplným mužem
Až ti umře první kamarád
a ne ten ze sociální sítě
Až po x-té něco posereš
vem to čert a hrom
Až ti děti vyrostou
Až tě zblejskne vlastní pleš
Až doplatíš hypotéku
vymačkaný jako z tuby
Až přežiješ n-tou nehodu
Až doklapeš to konečně do důchodu
Až si pořídíš svoje třetí zuby

Až bude umírat poslední kamarád
zkusíš ohlédnout se vzad
prostě
Až to všechno vykonáš
tak přijde slečna Poslední a řekne:
No, víš...
už je pozdě na to až